

*50-lecie kapłaństwa
Metropolity Przemyskiego
Księdza Arcybiskupa Józefa Michalika*

Arcybiskup Józef Michalik

Metropolita Przemyski

- urodzony: 20.04.1941, Zambrów
- święcenia prezbiteratu: 23.05.1964
 - święcenia biskupie: 16.10.1986
- mianowany arcybiskupem: 17.04.1993

Funkcje w dykasteriach watykańskich:

- Członek Kongregacji ds. Biskupów
- Konsultor Papieskiej Rady ds. Świeckich

Funkcje w KEP:

- Członek Zespołu KEP ds. Wizyty Ojca Świętego w Polsce 2016 r.

Inne funkcje:

- Wiceprzewodniczący Rady Konferencji Biskupów Europy (CCEE)

*Ecce sacerdos magnus,
qui in diebus suis placuit Deo:
Ideo jure jurando fecit illum Dominus crescere
in plebem suam.*

*Benedictionem omnium gentium dedit illi,
et testamentum suum confirmavit super caput ejus.*

Gloria Patri et Filio, et Spiritui sancto.

*Sicut erat in principio, et nunc, et semper
et in saecula saeculorum,*

Amen.

*Oto jest Kapłan wielki,
Którego w miłości wiecznej wybrał Pan,
Aby rósł w pełni łask wśród ludu swego,
Błogosławieństwo wszystkich ludów nad nim spoczęło,
A przymierze z niebem skroń jego wieńczy.
Chwała Ojcu i Synowi i Duchowi Świętemu,
Jak była na początku, teraz i zawsze
I na wieki wieków.
Amen.*

W dniu 17 maja o godz. 11.00 w Archikatedrze Przemyskiej odbędą się uroczystości Jubileuszu 50-lecia kapłaństwa Księdza Arcybiskupa Józefa Michalika. Z tej okazji biskupi pomocniczy Adam Szal i Stanisław Jamrozek wystosowali zaproszenie do kapłanów i wiernych.
Drodzy Diecezjanie.

Nasze serca przepełnione są wdzięcznością za dar niecodziennej kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII. Cały Kościół powszechny trwa w dziękczynieniu za tych niezwykłych świadków wiary. Dziękujemy Panu Bogu za to, że wielu z nas dane było żyć w tak szczególnych czasach, które dzięki posłudze św. Jana Pawła II były okresem przejścia od komunistycznego zniewolenia, umierania nadziei, aż po moment, kiedy dobitne słowa modlitwy Świętego: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi”, rozpoczęły czas rodzenia się nadziei.

W ten właśnie czas dziękczynienia całego Kościoła włącza się także nasza przemyska archidiecezja. W dniu 17 maja o godz. 11.00 w Archikatedrze Przemyskiej przeżywać będziemy nasze diecezjalne dziękczynienie za kanonizację obu Świętych Papieży. Tego samego dnia będzie obchodził swój złoty jubileusz nasz Metropolita Ksiądz Arcybiskup Józef Michalik. 21 lat jego posługi w naszej diecezji poprzedziła praca przy boku Jana Pawła II, gdzie szczególnym polem oddziaływania byli świeccy. To nasz Metropolita stał u początku przygotowywania Światowych Dni Młodzieży, w których wielu z nas, wówczas jako młodzi ludzie, uczestniczyło. Z woli Jana Pawła II od 1986 roku podjął posługę pasterza diecezji zielonogórsko-gorzowskiej. W czasie konsekracji ks. Józefa Michalika na biskupa, święty papież Jan Paweł II wypowiedział w czasie homilii słowa: *Módlcie się codziennie za waszego biskupa, aby był mocny w wierze, odważny wobec zła i błędu, wrażliwy i miłujący wszystkich, cierpliwy i miłosierny.* Mijające lata posługi ks. Arcybiskupa dają poczucie pewności, że ta

modlitwa przez 21 lat jego obecności wśród nas była zanoszona do Boga nie tylko w liturgicznej modlitwie Kościoła, jaką jest Eucharystia, ale także, że był On wspierany modlitwą rodzin, młodzieży, a nade wszystko czuwali przy nim swoją modlitwą, cierpieniem ludzie chorzy i starzy. Przez ostatnie 10 lat wspieraliśmy Go także w jego posłudze Kościołowi w Polsce jako Przewodniczącego Konferencji Episkopatu. Dowody pamięci daliśmy szczególnie w dniach, w których niezycliwe media atakowały osobę Pasterza. Opierając się na licznych przykładach Waszej solidarnej obecności przy swoim Pasterzu, ośmielamy się zaprosić wspólnoty Żywego Kościoła oraz wszystkich Diecezjan na uroczyste świętowanie przemyskiego „Te Deum”.

Zapraszając do udziału w tych szczególnych uroczystościach prosimy zgłaszać chęć wyjazdu Waszym księżom proboszczom, a księży dziekanów ośmielamy się prosić, aby (jeżeli zbierze się wystarczająca liczba osób) zorganizować w ramach dekanatu autobusy, które mogłyby dowieźć chętnych na to nasze wspólne świętowanie.

Na obrazku wydanym z okazji 25 rocznicy święceń Metropolita Przemyski zamieścił słowa: *Z prośbą o wsparcie modlitewne*. Zachęcamy wszystkich do tej modlitwy w dniu 17 maja, ale także 23 maja, kiedy to nasz Pasterz razem ze swoimi współbraćmi w kapłaństwie będzie świętował jubileusz w katedrze łomżyńskiej. W dniu 25 maja radość jubileuszu dzielił będzie ze swoimi rodakami w miejscu swojego urodzenia, w Zambrowie.

Ufni w życzliwy odbiór, przesyłamy Wam najserdeczniejsze słowa podziękowania i z serca Wam błogosławimy.

/-/ bp Stanisław Jamrozek

/-/ bp Adam Szal

**OGÓLNODIECEZJALNE
DZIĘKCZYNIENIE
ZA KANONIZACJĘ JANA PAWŁA II**
połączone z 50-leciem kapłaństwa
J.E. Ks. Arcybiskupa Józefa Michalika
Metropolity Przemyskiego
16-18 maja 2014 r.

*„Bogu dziękujcie
ducha nie gascie”*

16 MAJA

Godz. 16.00 - start Biegu do Świętego Jana Pawła II - sztafeta uczniów szkół przemyskich
- zbiórka uczestników Szkoła Podstawowa nr 6 ul. Gen. M. Boruty - Spiechowicza
Godz. 18.00 - start Rajdu nordic walking „Śladami Jana Pawła II po Przemysłu”
- Kościół Świętego Stanisława Biskupa ul. Z. Chrzanowskiej - Lipowica
Zakończenie rajdu oraz biegu na Placu Niepodległości

PLAC NIEPODLEGŁOŚCI

Godz. 17.00 - Program słowno-muzyczny w wykonaniu uczniów Szkoły Podstawowej nr 6 im. Ojca Świętego Jana Pawła II w Przemysłu
Godz. 20.00 - Nabożeństwo Majowe ze świadectwami z udziałem Diakonii Muzycznej

17 MAJA

Godz. 10.00 - Boisko sportowe Szkoły Nr 6 w Przemysłu
Międzyskolny Turniej Piłki Nożnej
Godz. 11.00 - Archikatedra Przemyska
Msza święta dziękczynna z okazji kanonizacji Ojca Świętego Jana Pawła II oraz Jubileuszu 50-lecia kapłaństwa J.E. Ks. Arcybiskupa Józefa Michalika, Metropolity Przemyskiego
Godz. 16.00 - Archikatedra Przemyska
Koncert Maryjny w wykonaniu Archidiecezjalnego Chóru Magnifikat pod dyrekcją Ks. Prałata Mieczysława Gniadego
Godz. 19.00 - Dom Katolicki ROMA
Konferencja pt.: „Bóg nie stwarza bubli” oraz Wieczór Chwały w ramach Warsztatów Muzyki GOSPEL
Godz. 20.30 - Zamek Kazimierzowski
Spektakl „Pierwsza lepsza, czyli nauka zbawienna” Aleksandra Fredry w wykonaniu aktorów Teatru Fredreum, reż. Krystyna Maresch - Knapiek

18 MAJA

Godz. 19.00 - Plac Niepodległości
Koncert Finałowy Warsztatów Muzyki Gospel
Godz. 14.00-16.00 - Muzeum Archidiecezjalne
możliwość zobaczenia najnowszych pamiątek po Janie Pawle II

Organizatorzy:
Archidiecezja Przemyska,
Urząd Miejski w Przemysłu,
Przemyskie Centrum Kultury i Nauki ZAMEK
Szkoła Podstawowa nr 6

17 maja 2014 r., w Archikatedrze, w Przemyślu została odprawiona msza św. w podziękowaniu za 50-lecie kapłaństwa Metropolity Przemyskiego abp Józefa Michalika. Jubileusz Arcybiskupa i czternastu innych duchownych wyświęconych w roku 1964 w Łomży i Przemyślu połączone z dziękczynieniem za niedawną kanonizację papieża.

Z okazji swojego święta abp Michalik otrzymał list z gratulacjami od papieża Franciszka. Papież w słowach skierowanych do jubilatą podkreślił jego mądrość i prostotę.

Abp Michalik otrzymał jubileuszowy krzyż w kształcie laski symbolizujący oparcie i pomoc. Jubilat zwrócił się ze słowami podziękowania do wszystkich osób, z którymi był związany w czasie swej posługi. Podkreślił, że „*Kapłaństwo jest wielką fascynacją mojego życia*”.

Abp Józef Michalik posługę biskupią pełni od 28 lat. Przez 10 lat pełnił funkcję przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski. W roku 1993 został metropolitą przemyskim. Jako arcybiskup przemyski zainicjował Archidiecezjalne Dni Młodzieży, założył również Radio Przemyśl. W 2007 roku nadano mu honorowe obywatelstwo naszego miasta.

Jako przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski dążył do dobrych relacji z katolikami i chrześcijanami krajów sąsiednich - Niemiec, Ukrainy i Rosji. W roku 2005 wspólnie z przewodniczącym Episkopatu Niemiec podpisał oświadczenie o pojednaniu. W 2012 r. podpisał wspólnie ze zwierzchnikiem rosyjskiej Cerkwi prawosławnej Cyrylem I pierwszy w historii wspólny dokument wzywający do pojednania polsko-rosyjskiego.

Bp Adam Szal -

Z woli Opatrzności Bożej posługę Piotra w ostatnich dziesiątkach lat pełnili papieże kochający Kościół, czynili to w duchu głębokiej wiary, kochając Chrystusa i Jego Mistyczne Ciało. Kilku spośród nich zostało wyniesionych do chwały ołtarzy. Dziś możemy przyzywać wstawiennictwa świętych: Piusa X, Jana XXIII, czy też Jana Pawła II. W najbliższych miesiącach przeżywać będziemy beatyfikację papieża Pawła VI.

W dniu dzisiejszym dziękujemy Panu Bogu za dar kanonizacji jednego z pasterzy Kościoła powszechnego, który ze szczególnym sentymentem darzył nasze Podkarpacie a szczególnie ziemię beskidzką i bieszczadzką.

Niezwykłym dziedzictwem po nim jest jego bogate nauczanie oraz przykład świętego życia. Do dziś brzmią nam w uszach słowa wypowiedziane przez świętego Jana Pawła II podczas pielgrzymki w 1991 r. kiedy przebywając w diecezji przemyskiej wołał abyśmy byli chrześcijanami prawdziwymi, a nie tylko z nazwy. Modląc się tu w Bazylice Archikatedralnej uwrażliwiał nas na życie w bratniej miłości, która winna trwać wśród mieszkańców grodu nad Sanem. Ojciec Święty przypominał nam także, że miłość ta jest możliwa tylko wtedy, gdy nasze życie będzie zgodne z wiarą, jak to było w przypadku świętego Jana z Dukli. Pragniemy iść za Janem Pawłem II, który tak wytrwale starał się być blisko Chrystusa i to ukrzyżowanego. Dziękujemy Panu Bogu za to, że nasza Archidiecezja mogła uczcić krzyż, który święty Jan Paweł II adorował podczas drogi krzyżowej w Wielki Piątek 2005 roku.

Dziękczynienie za kanonizację świętego Jana Pawła II jest w dniu dzisiejszym ubogacone wdzięcznością za 50 lat kapłaństwa pasterza naszej diecezji Księdza Arcybiskupa Józefa Michalika i tych, którzy w 1964 roku przyjęli święcenia prezbiteratu w Łomży, czy też tutaj w Przemyślu.

Dziękujemy za posługę kapłańską Księdza Arcybiskupa w naszej Archidiecezji, posługę, która wpisuje się w grono kochających Kościoł biskupów przemyskich. Ich poczet w XX wieku otworzył święty Józef Sebastian Pelczar, chluba naszej Archidiecezji i Kościoła w Polsce.

Dziękujemy Opatrzności Bożej za jego następców z których każdy dał się poznać jako gorliwy pasterz. Do dzisiaj trwa w Archidiecezji pamięć o biskupie Anatolu Nowaku, o Franciszku Bardzie i Arcybiskupie Ignacym Tokarczuku. Wszyscy oni, choć każdy na swój sposób realizowali swoje powołanie kapłańskie.

Dziś stajemy obok Księdza Arcybiskupa aby razem z nim wielbić Pana Boga za dar jego kapłaństwa. To podwójne dziękczynienie zgromadziło wiele osób, których chcemy dostrzec, powitać i podziękować za obecność. Chciałbym więc powitać przedstawiciela Ojca Świętego Franciszka Księdza Arcybiskupa Celestino Migliore. Witam Eminencję Księdza Kardynała Paulo Cordesa, z którym dzisiejszy Jubilat współpracował w Radzie ds. świeckich... (fragment powitania w j. włoskim). W osobie Księdza arcybiskupa Stanisława Gądeckiego witam wszystkich księży arcybiskupów, Biskupów Witam wszystkich braci Kapłanów diecezjalnych i zakonnych a w sposób szczególny świętujących za dar 50 lecia kapłaństwa. Witam i dziękuję za obecność osobom życia konsekrowanego. Dobrze, że do dzisiejszego dziękczynienia włączyli się Alumni Seminarium Duchownego wraz ze swoimi przełożonymi. Wszyscy radujemy się z obecności przedstawicieli władz państwowych, parlamentarnych, samorządowych, oświatowych, służb mundurowych, życia politycznego oraz organizacji społecznych. Zapewne wielką radością dla Księdza Arcybiskupa jest obecność środowisk uniwersyteckich Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II oraz różnych Ruchów, Stowarzyszeń i Organizacji religijnych, szczególnie Akcji Katolickiej, Ruchu Światło-Życie, Ruchu Apostolstwa Młodzieży, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, Członków Szkolnych Kół Caritas. Już teraz witając telewizję Trwam, Radio Maryja, Radio Fara i inne środowiska przekazu, dziękujemy im wszyscy, także Niedzieli Przemyskiej i innym środkom za przekazanie informacji związanych z dzisiejszą uroczystością i podawanie relacji z jej przebiegu. Modlimy się więc jednomyślnie, dziękując za dar kanonizacji i za dar kapłaństwa.

Na tę wyjątkową uroczystość papież Franciszek wystosował specjalne przesłanie o odczytanie którego bardzo proszę Jego Ekscelencję Księdza Arcybiskupa Celestino Migliore Nuncjusza Apostolskiego w Polsce.

Przesłanie Papieża Franciszka

Czcigodnemu Bratu Józefowi Michalikowi Arcybiskupowi Metropolicie Przemyskiego obrządku łacińskiego

Jako że zbliża się złoty jubileusz Twojego Kapłaństwa, które będziesz uroczyście świętował 23 dnia zbliżającego się miesiąca maja, ciesząc się razem z Tobą Czcigodny Bracie, pragniemy przesłać Ci słowa szczerej, duchowej bliskości, uznania i wdzięczności.

Radujemy się razem z Tobą w Panu, który raczył obdarzyć Cię obficie osobliwymi swoimi darami w wypełnianiu kapłańskiej posługi. Skoro jest nam dana okazja wspomnienia Twojego Jubileuszu, postanowiliśmy jeszcze raz na nowo przywołać niektóre wydarzenia z Twojego gorliwego i bogatego w doświadczenia życia.

Jako syn diecezji łomżyńskiej odczuwając powołanie Pana do kapłaństwa, dzięki wsparciu gorliwych przewodników przygotowałeś gruntownie swego ducha i umysłu do przepowiadania Ewangelii i wyjaśniania zbawiennych prawd. Wyświęcony na kapłana natychmiast podjąłeś posługę duszpasterską dla dobra wiernych powierzonych Twojej duchowej trosce. W Warszawie a następnie w Rzymie oddałeś się pilnie studiom z przedmiotów teologicznych, badając ich ścisły związek z problemami naszego wieku. Po zakończeniu tego etapu posługi kapłańskiej uwieńczył tytułem doktora z zaangażowaniem posługiwałeś w Kurii Biskupiej i Seminarium w Twojej rodzinnej diecezji. Powróciłeś też następnie do Rzymu aby podjąć pracę w Papieskiej Radzie ds. Świeckich i wypełniać urząd rektora w Papieskim Collegium Polskim. Pomimo tych i wielu innych powierzonych Ci zadań usilnie zabiegałeś o życie duchowe, kulturalne oraz intelektualne, tak wiernych świeckich jak i kapłanów, wspierając godnego czci naszego poprzednika błogosławionego Jana Pawła II, którego w najbliższym miesiącu kwietniu z radością serca uroczyście wpisujemy do katalogu świętych.

Tenże Papież w roku 1986 ustanowił Cię biskupem gorzowskim konsekrował w Bazylice Piotrowej. Po upływie 7 lat zostałeś wyniesiony na przemyską stolicę Metropolitalną obrządku łacińskiego, która aż dotychczas kierujesz. Gorliwie wypełniasz też pasterską posługę współpracując z kapłanami i świeckimi.

Pomny wagi powierzonego Ci posłannictwa i wierny swemu zawołaniu biskupiemu „Mocą Twoją Panie” skutecznie sprawowałeś urząd przepowiadania, uświęcania i zarządzania. Nawiedzając gorliwie parafie oraz umiejętnie wykładając naukę Kościoła roztropnie i mądrze korzystając ze środków społecznego przekazu, odważyłeś się ukazywać wyraźnie odwieczną młodość Kościoła.

Zajaśniałeś przykładem codziennej pracowitości a szczególnie wiernością następcy Świętego Piotra Apostoła.

Rozważając te oraz inne Twoje zalety Twoi konfratry powierzyli Ci w Konferencji Episkopatu Polski obowiązki wielkiej wagi i dwa razy wybrali jej przewodniczącym. Wypełniając ten urząd ukazałeś wszystkim wiernym w Polsce znaczenie miłości względem Boga, Ojczyzny i Rodziny.

Niech będzie wolno przypomnieć również Twoja skuteczną pracę spełnianą w niektórych dykasteriach Stolicy Świętej, szczególnie w Papieskiej Radzie ds. Świeckich, Kongregacji ds. Biskupów, a także w Radzie Konferencji Biskupów Europy.

Z radością serca jeszcze raz wspominamy nasze spotkanie i rozmowę, którą niedawno odbyliśmy przy okazji wizyty ad limina biskupów Polskich.

Ogromnie Ci zatem Czcigodny Bracie gratulujemy Twojego Jubileuszu oraz wszystkich Twoich zamierzeń i z serca wyrażamy najlepsze życzenia, towarzysząc Ci naszymi modlitwami.

W końcu wypraszamy Ci błogosławieństwo Apostolskie jako znak naszej życzliwości względem Ciebie, jako zadatek wszelkiego dobra i przekazujemy je Tobie oraz wszystkim kapłanom i świeckim Twojej umiłowanej owczarni.

Wreszcie Ciebie i wszystkich wiernych Twojej diecezji prosimy o modlitwę, abyśmy odpowiedzialny urząd Piotrowy mogli wypełniać jak najowocniej i zgodnie z wolą Bożą.

*W Watykanie dnia 21 marca 2014 roku,
w drugim roku naszego pontyfikatu
Franciszek*

Homilia Ks. Abp. Celestino Migliore Nuncjusza Apostolskiego w Polsce

Najdostojniejszy Księżu Arcybiskupie Józefie,
Czcigodni Księża Jubilaci!

Jubileusze, to dobra rzecz. Statystyki mówią, że im częściej je świętujemy, tym dłużej żyjemy. A ponadto, tym więcej mamy okazji, aby rozpoznawać, gdzie jest źródło wszelkiego dobra, i podziękować za nie Bogu.

Wdzięczność szeroko otwiera serca, ożywia pamięć, krzepi ramiona i otwiera dłonie, czasem nieco zmęczone, na spotkanie z Bogiem w bliźnich.

Drogi i wielce szacowny Bracie, Twoja Msza prymicyjna pięćdziesiąt lat temu, a potem kolejne, jeszcze przez jakiś czas sprawowane po łacinie, rozpoczynały się pięknym wezwaniem: *introibo ad altarem Dei quilaetiflcat iuventutem meam* - Przystąpię do ołtarza Bożego, do Boga, który rozwesela młodość moją. Tak samo modlili się przez wiele lat i inni jubilaci tu obecni.

Dar służebnego kapłaństwa *rozwesela młodość*: bo daje zdolność przyjęcia Bożego daru; bo ogałaca człowieka i czyni go transparentnym, aby mogło błyszczeć kapłaństwo Chrystusowe; bo jest dane w wieku, który pozwala na młodzieńczą radość.

Pan dał Księdzu Arcybiskupowi dar młodości ducha, który trwa do dziś dnia. To dar ludzi Bożych, jakich można spotkać na kartach biblii, jak na przykład Abraham. „Przez wiarę ten, którego nazwano Abrahamem, usłuchał wezwania Bożego, by wyruszyć do ziemi, którą miał objąć w posiadanie. Wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie" (Hbr 11,8).

Sekretem młodości jest wiara - zawierzenie Bogu.

W pewien sposób doświadczenie Abrahama było też doświadczeniem księdza arcybiskupa - emigranta z rodzinnej ziemi łomżyńskiej, wezwanego w miejsca, do których Bóg wołał, zgodnie z planami, jakie w miłości swojej przygotował dla Waszej Ekscelencji.

Jako młody kapłan, łączyłeś posługę w parafii ze studiami, najpierw w Warszawie, później w Rzymie; pracowałeś też w kurii.

Potem przyszedł rok 1978 i papież Paweł VI wezwał cię do Rzymu, do pracy w Radzie do spraw Świeckich. Potem - już razem z Janem Pawłem II - rozpoczynałeś nowy rozdział -

światowe dni młodzieży. W tym samym okresie byłeś rektorem Papieskiego Kolegium Polskiego. Służyłeś dwóm papieżom w Rzymie; wtedy przyszło następne wezwanie, już do ojczyzny, ale w jej stronach położonych daleko od rodzinnej Łomży. Najpierw byłeś biskupem w Gorzowie Wielkopolskim, a potem łacińskim metropolitą w Przemyślu. Parafrazując powiedzenie, które kiedyś słyszałem, że *Polska jest jak obwarzanek: wszystko, co ciekawe, po brzegach*, możemy dziś powiedzieć, że byłeś jednym z tych najlepszych biskupów, którzy służyli na geograficznych *brzegach* Rzeczypospolitej. Tak było do roku 2004, gdy powierzono ci funkcje także w sercu Kościoła w Polsce: przez dwie kadencje byłeś przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski. W 2011 roku powierzono ci również funkcję wiceprzewodniczącego Rady Konferencji Episkopatów Europy, ważnego centrum koordynacji i ożywiania życia Kościoła na naszym kontynencie.

Po brzegach Polski pracowali też liczni inni jubilaci, którzy są tu z nami obecni. *Co było ciekawe* w waszym życiu? Kapłaństwo przeżywane w radości i urodzajne w dobre owoce. Kapłaństwo zasadzające się na głębokim człowieczeństwie. Doświadczylście trudnych, ale owocnych czasów. Cieszyliście się szacunkiem, darzono was uczuciem podziwialiście gorliwość wiernych, którzy widzieli w was świadectwo obecności Boga w systemie totalitarnym i ateistycznym. Czuliście się potrzebni ludziom i ludzie dawali wam odczuć, że was potrzebują. Być może wielu młodych kapłanów dziś wam tego zazdrości. Bo dziś, gdy wszystko wydaje się łatwe do osiągnięcia, a wolność można spotkać wszędzie, nie zawsze jest łatwo świadczyć o Bogu żywym. I być może dziś nie ma już tak dużo gratyfikacji ludzkich i duchowych. Drodzy jubilaci, wasze zadania dziś się nie kończą bo macie jeszcze dużo do zrobienia. Jesteście wezwani do wspierania młodych pokoleń kapłańskich szacunkiem dostojnego wieku, waszą mądrością życiową waszą szlachetnością wyrozumiałością i zachętą.

Świętowanie tak znaczącej rocznicy zobowiązuje do pamiętania dziękowania i błagania.

Pięćdziesiąt lat kapłaństwa to wyzwanie dla pamięci. Dziękować to przecież pamiętać. I nie chodzi tylko o osobiste wspomnienia które zresztą też mogą być dobrą okazją do wdzięczności względem Boga.

Tu chodzi o pamięć w znaczeniu biblijnym. Kapłan, podczas jednej ze swoich najbardziej wzniosłych funkcji, Eucharystii, wiernie odpowiada na wezwanie Chrystusa: „Czyńcie to na moją pamiątkę”. Drodzy Bracia Jubilaci, przez pięćdziesiąt lat, dzień w dzień, czyniliście to na Jego pamiątkę. Dzięki waszej posłudze, Chrystus był obecny we wspólnocie i dla wspólnoty wierzących, której służyliście.

Drogi Arcybiskupie, w Twoim świadectwie o Chrystusie żyjącym pośród nas, ja osobiście zawsze widziałem dwie cechy twojej osobowości, które mnie uderzyły i budowały już od naszego pierwszego spotkania przed wielu laty, a w szczególności w ostatnich czterech latach, gdy sprawuję moją posługę w Kościele i społeczeństwie polskim: prostota i mądrość.

Prosty jest ten, kto w zamieszaniu, nieporządku i kontuzji jasnych idei, ma przed sobą tylko czystą prawdę Bożą. Człowiek o sercu niepodzielonym, który poznał Boga i daje się przez Niego kierować, pozostaje wierny Jego przykazaniom, Jego osądowi i Jego miłosierdziu. Jak lubił mawiać ewangelicki teolog Bonhoeffer, właśnie wtedy, gdy pracował w Polsce, *prosty jest ten, kto patrzy na Boga, bez robienia oka do świata; i z tego powodu jest zdolny patrzeć w sposób wolny i spokojny na ziemską rzeczywistość*. I tak docieramy do drugiej cechy, mądrości. Mądry jest ten, kto widzi rzeczywistość taką jaka ona jest; kto dociera do istoty rzeczy.

Pamiętać w znaczeniu biblijnym, to pójść w ślady Maryi, Matki Jezusa, która głosi swój „Magnificat”; to wspominać wszelkie dobro, które pochodzi od Boga. To właśnie „Magnificat” przypomina nam, że jest pamięć dobra, konstruktywna, ale jest też pamięć zła, destrukcyjna.

Dziś, jak zawsze, jak w każdej sytuacji, potrzebna jest ta dobra pamięć, taka pamięć, która buduje i oddaje chwałę Bogu. Jako wierzący, jesteśmy wezwani do tego, aby być świadkami wiary, aby publicznie dawać świadectwo o naszym doświadczeniu wiary.

Potrzebna jest pamięć o tym wszystkim, co się stało i dokonało, a zwłaszcza, jak się mogło wyrażać miłość, doświadczać miłości, ile się jej dało, a ile otrzymało, co zdołało się zrobić dla bliskich i tych trochę dalszych.

Gdy bierzemy pod uwagę blaski i cienie pojawiające się na długiej drodze kapłana, niejako spontanicznie przychodzą na myśl słowa proroka Jeremiasza: „Powstrzymaj głos twój od lamentu, a oczy twoje od łez, bo jest nagroda za twe trudy (...). Postaw sobie kamienie milowe, ustawiaj drogowskazy, zwróć uwagę na gościniec (...). Pan bowiem stworzył nową rzecz na ziemi" (Jer 31, 16, 21-22). Gdy świętujecie tak znaczącą i budującą rocznicę, prosimy Pana, aby udzielił wam nagrody za trudy i radość z tego, co rozsiewaliście, przyczyniając się do powstania *nowych rzeczy* na waszych drogach, rzeczy miłych Bogu.

Czynić dziękczynienie to otwierać drzwi nadziei.

Jak przed chwilą mówiłem i powtarzam to teraz z głębokim przekonaniem, pięćdziesiąt lat waszego kapłaństwa to nie *kres*, ale *odskocznia*. Macie jeszcze wiele do zaoferowania, zwłaszcza powinniście wspierać wiernych świeckich i waszych braci w kapłaństwie w ich biegu wiary i miłości - a to jest przecież bieg z przeszkodami. Oni nie proszą was o słowa. Nie proszą was o wspomnienia ani o wykazy waszych zasług i osiągniętych tytułów, nawet jeśli są piękne i ważne. Oni pragną od was wsparcia przez waszą mądrość i świętość, które będą wyrażać się w bliskości: może milczącej, ale przecież serdecznej, ciepłej, troskliwej; obecności, która nie osądza, a wszystko rozumie, która usprawiedliwia i ocala; obecności na miarę pawłowego hymnu o miłości.

Posługa kapłańska i biskupia jest przede wszystkim obwieszczaniem miłosierdzia Bożego, które objawiło się w stworzeniu i odkupieniu świata. Tylko w ten sposób możemy stać się wiarygodnymi nauczycielami wiary i głosicielami nadziei.

Drogi Księżu Arcybiskupie! Drodzy Księżu Jubilaci! Jesteście wiarygodnymi świadkami Ewangelii. I dlatego my dzisiaj, razem z wami, dziękujemy Bogu i Go prosimy, aby obdarzał Was obfitym błogosławieństwem i wsparciem na przyszłe lata.

Gratulacje i życzenia

Ks. Biskup Stanisław Jamrozek

Pan stanął przy mnie i wzmocnił mnie, żeby się przeze mnie dopełniło się głoszenie Ewangelii i żeby wszystkie narody je posłyszały.

Czcigodny i drogi Księżu Arcybiskupie.

Święty Paweł miał świadomość, że głoszenie Ewangelii było zasługą łaski Pana, Jego obecności w jego życiu codziennym I tak samo jesteśmy przekonani, że dzięki temu, że Pan stanął przy Tobie mogłeś przez 50 lat tak pięknie posługiwać i dalej to czynisz. Bo Pan stanął żebyś też nastawał w porę i nie w porę, w razie potrzeby wykazał błędy, pouczył, podniósł na duchu ilekroć nauczasz. I za to jesteśmy wdzięczni, że podnosiłeś nas na duchu, umacniałeś, ukazywałeś nasze błędy, żebyśmy mogli je pokonywać. Święty Józef z Cottolengoz Turynu, mówił, że za dar kapłaństwa nie jesteśmy nigdy w stanie Panu Bogu podziękować, że braknie nam nawet wieczności aby to uczynić.

Chcemy dziś dziękować za Twoje kapłaństwo, kapłaństwo drogich Księżu Jubilatów, dziękować za Twoją posługę w Archidiecezji już przez tak długie lata. I chcemy życzyć, aby Ksiądz Arcybiskup ciągle doświadczał tej obecności Pana, żeby dalej nas prowadził, umacniał, kierował. My też obiecujemy, że staniemy, tak jak żeśmy stawali, starali się stawać przy Księdzu Arcybiskupie. Obiecujemy, że będziemy starali się dalej to czynić i niech Boża Łaska,

wstawiennictwo Matki Najświętszej, Świętego Józefa i Świętego Jana Pawła II, który jest tak drogi Księdzu Arcybiskupowi, żeby ich wstawiennictwo ciągle towarzyszyło. I prosimy o błogosławieństwo Boga. Uczynię to słowami pięknego błogosławieństwa celtyckiego, które mówi: „, Niech droga powstaje na twoje spotkanie, niech wiatr cię zawsze wspomaga od pleców, niech słońce czule oświeca twą twarz, niech deszcz delikatnie zrasza twoje pola. Niech Bóg cię chroni w zagłębieniu swoich dłoni". Szczęść Boże.

P. Robert Choma - Prezydent miasta Przemyśla

Wielce dostojny Księżę Arcybiskupie, Metropolito Przemyski, Honorowy Obywatelu miasta Przemyśla.

W 2010 roku w Korczynie mówiłeś Dostojny Jubilate o Dobrym Pasterzu jako fundamencie Kościoła. Mówiłeś, że cecha takiego pasterza jest utożsamianie się z potrzebami owiec. Pasterz ma troszczyć się o owce, a czasie zagrożenia ma ze swoimi owcami być, np. ma czuwać czy nie zbliża się wilk, a gdy to się stanie powinien go odpędzić, wcześniej zapędzając owce do zagrody. Krótko mówiąc ma stanąć między owcami a wilkiem, wykazując się przede wszystkim odwagą.

Co więcej Dobry Pasterz musi znać owce, on chroni je tylko wtedy, gdy i one znają jego głos. Wtedy posłuchają pasterza, pójdą za nim. Inaczej uciekną. Dobry Pasterz nie może zachować się jak najemnik, który co prawda wypełni obowiązek, ale na widok wilka ucieka. Po co więc myśli taki będę się narażał, gdyż wilk może mnie pokaleczyć a nawet pozbawić życia. Jak bardzo pasuje ten obraz do Ciebie Jego Ekscelencjo.

Nasza Archidiecezja i sam Przemyśl, mają szczęście i dar od Pana Boga do pasterzy niezłomnych. Ksiądz Arcybiskup Jubilat, to niezłomny głosiciel prawdy, za którą gotów jest ponieść każdą karę, szczerzy patriota, orędownik pojednania, charyzmatyczny kapłan, nasz Biskup.

Dziś świętujemy 50-lecie Twojego Ekscelencjo kapłaństwa z czego 21 lat przypada na pasterzowanie nam tutaj na Katedrze przemyskiej. A rok 2014 -ty to ROK WIARY w Syna Bożego, na początku którego życzyłeś nam, aby każdy dzień naszej życiowej wędrówki był radosnym odkrywaniem Pana Boga. Chcemy Ekscelencjo by w to dziękczynienie za kanonizację Jana Pawła II i Twój Jubileusz wypełnienie tego życzenia było naszym darem dla Ciebie.

Dzisiejszy Jubileusz, to także czas by za Świętym Janem Pawłem z którym tak blisko byłeś związany Księżę Arcybiskupie i jego zawołaniem „, Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi" wyrazić naszą wdzięczność Panu Bogu za wypełnienie tego nakazu także na przemyskiej ziemi.

Dziękujemy Świętemu Janowi Pawłowi II za nawiedzenie naszego miasta. Słowa i przykład, rzucone przez Ciebie ziarna, które padały na przygotowaną dobrą glebę, pomiędzy tysiącletnie kamienne fundamentu chrześcijańskiego Przemyśla przynoszą plon obfity z którego możesz być dumny Ekscelencjo. To pełne Kościoły, przywiązanie do tradycji. Żywe Ruchy, Stowarzyszenia i Organizacje Katolickie.

Dzisiaj dziękując za kanonizację Jana Pawła II zastanówmy się nad tym ile z nauki największego z Polaków w nas jest. Dziś wiara jest bardziej wymagająca niż w czasach komunizmu, a Ty często odwołując się do laickich prądów we współczesnej Europie, mówiłeś o schizofrenii ducha. Dziękujemy Ci Ekscelencjo za budzenie w nas wiary, odwagi i zaangażowanie w życie publiczne. Dziękujemy Ci za naukę wyphywającą z nauczania Świętego Papieża Polaka, że siłą naszej Ojczyzny, także tej małej jak w rodzinie są więzi duchowe i systemy wartości, za stanie po stronie dobra, piętnowanie zła, aborcji, związków partnerskich, eutanazji ale korupcji i partyjniactwa w życiu publicznym, za co niejednokrotnie byłeś atakowany. Ale nie pozostawałeś sam oprócz Opatrzności broniliśmy

Cię my Twoi wierni. Dzisiaj też jakże licznie obecni jesteśmy z Tobą, my, świeccy, owce, które idą za swoim pasterzem.

A świętemu Janowi Pawłowi II dziękujemy za dar Ciebie, dla nas. My mieszkańcy tej przemyskiej, podkarpackiej ziemi, odwołujemy się do naszych chrześcijańskich katolickich korzeni i fundamentów i na nich chcemy żyć i budować Polski dom i Kościół zachodniej cywilizacji, po to by wspólnie z Tobą Ekszelencjo wypełniać to, czego oczekuje od nas święty Jan Paweł II. Byśmy jako Europa byli na powrót sobą, odkryli na nowo swoje źródła, ożywili swoje korzenie, odrodzili swoją duszę.

Nie sposób wreszcie pominąć Ekszelencjo Twojego udziału w przywracaniu piękna naszemu miastu, w renowacji matki przemyskich kościołów - Katedry, w której się znajdujemy, oraz wszelkiego wsparcia i troski o zabytki sakralne.

Dziękujemy za, jak czasami żartowałeś mówiąc, darmową promocję wolnego królewskiego miasta Przemyśla, gdy piastując przez 10 lat funkcje Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, pieczętowałeś się jako Metropolita Przemyski. Za każde życzliwe słowo i wsparcie ale i za napomnienia. Ekszelencjo. Opatrzność tak pokierowała Twoimi drogami, że nie zostałeś, pomimo Twoich zainteresowań, jak zamierzałeś, lekarzem czy polonistą. Wyższe Seminarium Duchowne, do którego wstąpiłeś, było dla Ciebie jak sam wspomniałeś wielkim oddechem pokrzepienia intelektualnego i duchowego. Studia doktoranckie w Belgii, posługa w Rzymie, to wielka szkoła Kościoła Powszechnego, którą uznałeś sam za niezwykle ważną i dobrą, także ze względu na bliskość z Ojcem Świętym Janem Pawłem II. To wreszcie czas na głębsze poznanie spraw laikatu poprzez organizowanie licznych sympozjów, poświęconych sprawom stowarzyszeń i strukturom katolików świeckich, w tym Twojej ukochanej Akcji Katolickiej. Już od 21 lat czerpiemy tutaj w naszej Archidiecezji z tego doświadczenia pełnymi garściami i obiecujemy nie ustawać przez lata następne.

Za dewizę biskupią przyjąłeś Ekszelencjo sentencję „ Nomine Tuo Domine - Mocą Twoją Panie" I my wierni mieszkańcy Przemyśla, jesteśmy Twoją pasterską posługą stale wzmacniani.

Dzisiejsze uroczystości mają miejsce w maju w miesiącu Maryjnym. Znane jest też powszechnie Twoje Ekszelencjo szerzenie kultu Matki Bożej Jasnogórskiej, jako najlepszej drogi pogłębiania naszej wiary duchową i fizyczną pielgrzymką przed jej ołtarz. Dzisiaj przed ołtarzem Matki Bożej Jackowej za 50 lat kapłaństwa, za posługę Arcypasterską w naszej diecezji, za wszelkie dobro przez Twoją modlitwę i Twoje ręce uczynione dobry Pasterzu, powierzamy Ci jej opiece, życzymy długich lat w zdrowiu i wielu jubileuszy po najdłuższe lata.

Powtórzę za Walterem Kasperem: „ Kościół a przede wszystkim kapłan nabiera wagi społecznej nie przez to co powtarza innymi bardziej wzniosłymi słowami, to co inni już mówią, a robią to na ogół lepiej i wcześniej niż on. Ksiądz nabiera społecznego znaczenia przede wszystkim przez to, że wypełnia niezależną służbę, której nikt inny wykonać nie może. Mówienie o Bogu jest właściwą kapłanowi posługą. Właśnie jako mąż wiary i modlitwy może być dla świeckich światłem i siłą w zleconej mu służbie dla świata. Szczęść Boże Ekszelencji i Bóg zapłać. Wszystkim Jubilatam ad multos annus.

**Ksiądz Kardynał Paul Cordes - z Niemiec,
były sekretarz Papieskiej Rady ds. Świeckich
i były przewodniczący Papieskiej Rady „Cor Unum"**

Kochany Józefie. Ekszelencjo.

Zaprosiłeś mnie na swój złoty jubileusz kapłaństwa. Przyjechałem z wielką radością i cieszę się, że mogę tutaj być z wami. Oczywiście przy takich okazjach jak jubileusze zawsze

będziemy wspominać to co się wydarzyło.

Pamiętam jeszcze dobrze 1-sze nasze spotkanie, 1-szy pobyt w roku 1981 w Rzymie. Ojciec Święty Jan Paweł II powołał mnie do Kurii rzymskiej, natomiast jeszcze wtedy nie znałem ani języka włoskiego, ani klimatu Kurii rzymskiej. A Ty byłeś już wówczas jakże bliskim działaczem w Radzie Papieskiej ds. świeckich. W sposób duchowy pięknie mnie wspierałeś wtedy, żebym nie popełnił wiele błędów. Od początku dobrze się rozumieliśmy i wiele rzeczy w Rzymie razem przedsięwzięliśmy np. spacer, czy wymianę myśli. Również wtedy rozpoczęliśmy pracę nad pierwszym Międzynarodowym Dniem Młodzieży w roku 12983/ 84. Ojciec Święty Jan Paweł II od razu bardzo przyjaźnie do tej inicjatywy się odniósł i tak jak się to mówi w języku niemieckim, a po polsku poczuł bluesa, można powiedzieć. Bardzo do tego odniósł się przyjaźnie co oczywiście wiązało się z pracą i poparciem tej inicjatywy. I z tych skromnych początków, jak widzimy wszyscy rozwinął się bardzo wyraźny ruch, który dla pastoralnej posługi Kościoła i jest bardzo istotny aż po dziś dzień. Jeżeli chodzi o Twoje zasługi dla diecezji oraz dla Konferencji Episkopatu Polski, to już inni wypowiedzieli tutaj wystarczająco dużo. Wczoraj miałem w dłoniach książkę, która obrazuje czy przekazuje informację o wszystkich Kościołach, które powstały w archidiecezji za czasów Twojego pasterzowania. Ta książka robi wielkie wrażenie. Jeszcze większe wrażenie robi liczba obecnych tutaj dziś arcybiskupów, biskupów, kapłanów, która to liczba bardzo wyraźnie obrazuje Twoje pasterskie posługiwanie, tu na tej ziemi. Chciałbym na końcu wypowiedzieć też jedno zdanie z motto Episkopatu Niemiec. To motto brzmi: „Bóg jest wierny”. To motto uczyniłeś przez swoje życie - własnym, ponieważ w tym dzisiejszych czasach, czasach zamieszania, różnego rodzaju kłopotów Pan Bóg udziela nam wierności i pozwala nam żyć wiernie i prowadzi nas wiernie swoimi drogami.

Jestem Ci bardzo wdzięczny za Twoje świadectwo wobec Kościoła, a także wobec mojej osoby. Dziękuję bardzo.

**Ks. Arcybiskup St. Gądecki - Metropolita poznański
-Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski**

Jego Ekszelencjo Arcybiskupie Józefie

W imieniu Konferencji Episkopatu Polski; Księży Kardynałów, Arcybiskupów i Biskupów oraz całego Kościoła w Polsce, pragnę przekazać czcigodnemu Jubilatowi nasze najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia razem z wyrazem najwyższej wdzięczności. W gronie Konferencji Episkopatu Polski jesteśmy wdzięczni Księdzu Arcybiskupowi szczególnie za dwa aspekty jego działalności. Za promowanie przez niego dzieł pojednania, oraz za jego umiłowanie dla ludzi świeckich.

Gdy idzie o pierwszą rzecz tzn. o dzieło pojednania, musimy pamiętać że ponad tymi sprawami diecezjalnymi. W ogólnopolskich zaznaczył się czas przewodzenia Konferencji Episkopatu Polski przez Księdza Arcybiskupa, podpisaniem wspólnego oświadczenia biskupów Polskich i biskupów niemieckich wydanym z okazji 40 rocznicy listu biskupów polskich do biskupów niemieckich. Następnie

19 czerwca 2005 roku w Warszawie razem z kardynałem Lubomirem Husarem zwierzchnikiem ukraińskiej cerkwi greko - katolickiej odmówił Ksiądz Arcybiskup modlitwę pojednania, a następnie biskupi obydwu obrządków wydali Ust pasterski w którym apelowali do wiernych o wzajemne przebaczenie i pojednanie.

Po trzecie 17 sierpnia 2012 roku na Zamku Królewskim w Warszawie razem z Cyrylem I patriarcha moskiewskim i całej Rusi podpisał nasz Jubilat przesłanie Kościołów

Prawosławnych i Katolickiego wzywające do pojednania między narodami Polskim i Rosyjskim.

I wreszcie 28 czerwca 2008 roku. razem ze Światosławem Szewczukiem zwierzchnikiem ukraińskiej Cerkwi greko katolickiej, Mieczysławie Mokrzyckim przewodniczącym Konferencji Episkopatu Rzymsko katolickiego Ukrainy oraz Janem Martyniakiem arcybiskupem metropolitą przemysko - warszawskim Kościoła Bizantyjsko - ukraińskiego, podpisał deklarację o pojednaniu między narodami polskimi i ukraińskim.

Te fakty dostatecznie świadczą o tytule orędownik pojednania, którego mieliśmy i mamy w ramach Konferencji Episkopatu Polski a następnie drugim tytułem, który należałoby podkreślić to jest człowiek szczerze kochający ludzi świeckich. We wspomnianym Rzymie w Papieskiej Radzie ds. świeckich jako pierwszy szef biura ds. młodzieży brał nasz Jubilat udział w przygotowaniach pierwszych Dni Światowych Młodzieży, o których kardynał Cordes już wspominał. Pracował też w Komitecie ds. Rodziny w trakcie przygotowań Synodu o Rodzinie, także w Polsce oraz w swojej diecezji promował młodzież i rodzinę i w ogóle laikat w sposób ponadprzeciętny.

Za to wszystko jesteśmy ogromni wdzięczni i chcielibyśmy jemu samemu a także wszystkim kapłanom Jubilatów życzyć tych łask jubileuszy biblijnego, który jest jedynym prawdziwym jubileuszem, który następuje po 49 latach, czyli po wielokrotności siódemki i ogarnia cały 50 rok w którym człowiekowi przysługuje powszechna amnestia tzn. najpierw ten który był niewolnikiem, staje się człowiekiem wolnym A ten który stracił swoją pierwotną własność ją odzyskuje. Tak więc to dziecięstwo Boże, które jest właściwe w Chrzcie Świątym przez każdego z nas jest przywrócone w roku jubileuszowym w całej swojej pełni.

Bogu niech będą dzięki, za to że dał Ci odnieść zwycięstwo przez Pana Naszego Jezusa Chrystusa.

Ufamy też, że Pan Bóg wybawi Cię od wszelkich niebezpieczeństw, podobnie jak dotąd wybawiał, za co będziemy składali mu dzięki przy współudziale naszych modlitw.

Ks. Biskup Jan Wątroba.

Najczcigodniejszy i drogi Księżu Arcybiskupie Metropolito.

Wprawdzie od 10 miesięcy dopiero mogę posługiwać w tej Metropolii, ale to właśnie mnie przypadł ten zaszczyt i radość by w imieniu księży Biskupów łacińskiej metropolii przemyskiej wyrazić radość, gratulacje i serdeczne życzenia.

Bardzo serdecznie chce podziękować, za taką ojcowską bardzo serdeczną postawę wobec wszystkich biskupów, nie czyniąc nigdy różnicy pomiędzy biskupem diecezjalnym a biskupem pomocniczym. Właśnie za ten szczególny rys wrażliwości ojcowskiej, pasterskiej, za dostrzeżenie posługi, trudu, poświęcenia, wierności biskupów pomocniczych swojej metropolii w ich imieniu w sposób szczególny chcę podziękować ale także w swoim imieniu bardzo dziękuję za takie piękne przyjęcie w tej metropolii, za każde dobre słowo, życzliwe, za taką dobrą dyskretną radę, za to promieniowanie ojcostwa i życzę z całego serca, aby to Księdzu Arcybiskupowi i wszystkim Jubilatów tu obecnym, wśród nich są także Jubilaci z diecezji rzeszowskiej, życzę aby następne lata, jak najdłuższe, lata pasterskiej, kapłańskiej posługi upływały pod szczególną opieką i wstawiennictwem świętego Jana Pawła II i wszystkich gorliwych pasterzy Kościoła przemyskiego oraz świętych naszej podkarpackiej ziemi.

Szczęść Boże.

Delegacja dzieci i młodzieży

Najczcigodniejszy Arcypasterzu! Nasz Jubilacie!

Przed 50 laty 23 maja 1964 r. otrzymałeś od Boga dar kapłaństwa, którym służysz Ludowi Bożemu do teraz. Prawie połowa tego pracowitego, gorliwego posługiwania to służba w Archidiecezji przemyskiej, którą tworzą także ludzie młodzi. Przychodzimy dziś by podziękować za dobrego, mądrego, odważnego i niestrudzonego Pasterza. Dziękujemy dobremu Bogu, że Twoim wychowawcą był jeden z największych Polaków, święty Jan Paweł II.

Jako młodzi diecezjanie staramy się wypełniać wolę świętego Papieża, który w czasie Twojej konsekracji powiedział: „Módlcie się za waszego Biskupa, aby był mocny w wierze”.

Dziękujemy za mężną i odważną obronę chrześcijańskich wartości, miłości do Ojczyzny, oddanie Bogu i ludziom, zwłaszcza miłości do nas młodych.

W imieniu dzieci i młodzieży, szczególnie zaangażowanej apostołsko: Ruchu Apostolstwa Młodzieży, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, Ruchu Światło - Życie, oraz Szkolnych Kół Caritas życzymy by nie zabrakło Ci zapału, gorliwości i wytrwałości w dalszym posługiwaniu.

Niech Dobry Bóg wspiera wszystkie Twoje poczynania, a Maryja, Pani Jackowa otacza płaszczem matczynej opieki i wyprasza potrzebne zdrowie. Szczęść Boże.

Przedstawiciele Radia Maryja i Telewizji Trwam

Ekscelencjo, Księżę Arcybiskupie!

Proszę przyjąć słowa wdzięczności za życzliwość od pracowników Radia Maryja i Telewizji Trwam, oraz życzenia Błogosławieństwa Bożego na dalsze lata posługi. Bóg zapłać.

Ks. Arcybiskup Józef Michalik

Eminencjo Księżę Kardynale Cordes Czcigodni Bracia Biskupi

Kochani Księża i Alumni

Kochani Diecezjanie

Cieszę się całym sercem, że a tak dostojnym gronie, w takiej liczbie najbliższych mi ludzi możemy wielbić Boga i dziękować Najlepszemu Ojcu za świętych naszych czasów, za Papieża Jana XXIII, a szczególnie za Jana Pawła II, któremu Kościół w naszej Ojczyźnie i również ja osobiście tak wiele zawdzięczam. Jesteśmy dłużnikami jego miłości, jego oddania Matce Najświętszej a także oddania naszej Ojczyźnie. A ten nasz dług będzie ciągle wzrastał, bo święty Jan Paweł II staje się patronem Polski i będzie dalej nas uczył i dalej chronił swoim wstawiennictwem dziedzictwo w naszej Ojczyźnie wraz z Najświętszą Maryją Panną i świętymi u Boga.

Ale dziś razem z Księżmi Jubilatami wyświęconymi w 1964r.

w Przemyślu i w Łomży, dzielę się wielkim zdumieniem i radością odkrycia, że Pan Bóg nieustannie przekracza nasze oczekiwania. Nigdy nie przypuszczałem, że dożyję 50 lat kapłaństwa - a do tego, że będzie to 28 lat posługi biskupiej, którą rozpocząłem poważnie chory. Przez wszystkie te lata zdumiewałem się dobrocią życzliwością i wyrozumiałością Pana Boga i ludzi.

Jestem ujęty dzisiejszą obecnością tak licznych przyjaciół w wierze i przywiązaniu do Kościoła, bo to jest nasz wspólny motyw życia.

Zechciał tu być z nami kard. Paul Josef Cordes, wierny w przyjaźni od pierwszych lat pontyfikatu św. Jana Pawła II.

Arcybiskup Nuncjusz Celestino Migliore reprezentuje Ojca Świętego i siebie, dziękując mu za piękną homilię i uzyskany list - autograf Papieża Franciszka.

Wzruszająca jest obecność tylu braci Biskupów, na czele z przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski abp. Stanisławem Gądeckim. Każdemu z Was, Kochani Konfratry, dziękuję za przykład dawany przez lata braterskiej służby Kościołowi i Ojczyźnie. Nasza pasterska jedność w zatroskaniu o to, co dla Boga i ludzi na naszej polskiej ziemi najważniejsze jest ciągle siłą naszego Kościoła i bardzo jest potrzebna ta nasza postać Ojczyźnie, mimo, że niekiedy tak bardzo i niesłusznie jesteśmy krytykowani. Za każdego z obecnych dziś Księża Biskupów ofiaruję Mszę św. W ciągu najbliższych miesięcy, bo Najświętsza Ofiara to najpewniejsze źródło naszej jedności.

Szczerze się cieszę obecnością i dziękuję abp. Janowi Martyniakowi i bp. Eugeniuszowi Popowiczowi z metropolii greckokatolickiej.

Szczególne podziękowanie kieruję do Księża Biskupów, którzy tak ofiarnie, przez całe moje życie, pomagali mi i pomagają znosić radość i trud pasterskiej posługi. A są to biskupi: Paweł Socha w Gorzowie - Zielonej Górze, zaś w Przemyślu: Adam Szal, Marian Rojek, aktualnie ordynariusz diecezji zamojsko - lubaczowskiej oraz Stanisław Jamrozek. Pamiętam też w modlitwie o naszych zmarłych biskupach: Tadeuszu Błaszkwiczu, Bolesławie Taborskim i Stefanie Moskwie.

Całym, chyba po 50 latach służby jeszcze gorętszym, sercem dziękuję Księżom z rodzinnej diecezji łomżyńskiej - szczególnie Kolegom Jubilatom, Księdzu Proboszczowi rodzimej parafii Świętego Ducha w Zambrowie oraz delegacji z mego rodzinnego miasta na czele z Panami Burmistrzem i Starostą dziękuję Księżom z diecezji zielonogórsko - gorzowskiej, od których doznaję ciągle tak wiele serca i najbliższym mi Księżom z archidiecezji przemyskiej. To właśnie gorliwość kapłańska naszych utrudzonych, kochanych Księży inspiruje i daje sens pracy biskupa.

Niepodobna wyliczyć wszystkich, ale dziękuję pracownikom Sekretariatu KEP, dziękuję wspaniałym dziennikarzom, dziękuję za dzisiejszą obecność i modlitwę Wam Kochani Diecezjanie, a także wszystkim, którzy dziś wesprą mnie modlitwą dzięki transmisji naszego Radia Fara, Telewizji Trwam, TV Razem, TV KSM i innych środków masowego przekazu. Dziękuję przedstawicielom Władz Wojewódzkich i Samorządowych, Parlamentarzystom, Panu Prezydentowi naszego miasta, któremu dziękuję za słowa dziś wypowiedziane i za czyny życzliwości oraz służbom mundurowym liturgicznym i porządkowym.

Razem z Księżmi Jubilatami, wyświęconymi tu w katedrze 50 lat temu, dziękuję za modlitwę i Komunię Świętą ofiarowaną dziś za nas, kapłańskich 50-latków i przepraszam, że wielu z Państwa zabraliśmy te sobotę, która można było poświęcić na inny cel. Ale jestem przekonany, że ma szczególną wartość to nasze dziękczynienie za dar Opatrzności, jakim są święci naszego życia, a wśród nich Jan Paweł II, który będzie kształtował historię nowego tysiąclecia naszej Ojczyzny.

Dzisiaj za wszystkie dary Bożej Opatrzności całym sercem szczerze dziękujemy. Dodam jeszcze, że pomimo słabości i grzechów moja kapłańska droga zawsze mnie fascynowała, niekiedy bywały i trudności, ale nigdy nie wątpiłem, że to jest moje miejsce w życiu i zawsze wiedziałem, że powinienem być tu gdzie jestem - tylko gorliwszy, bardziej pracowity, bardziej miłosierny, mocniejszy w wierze, gorętszy i czystszy przez miłosierdzie i miłość... Czy mi się to lepiej uda teraz na starość? Nie wiem, będę próbował, ale proszę o modlitwę, bo polskie przysłowie uczy pokory i przypomina, że i „w starym piecu diabeł pali”.

50-lecie kapłaństwa, to okazja rachunku sumienia, pogłębionych refleksji i dobrych postanowień... a zatem chciałbym na koniec podzielić się kilkoma myślami. Pierwsza i najważniejsza to ta, że kapłaństwo jest wielką fascynacją mego życia, przede wszystkim dlatego, że prowadzi do bliskości z Bogiem. Nigdy nie pragnąłem, a nawet strzegłem się zaszczytów i honorów, pieniędzy czy bogactw. Wszystko, co otrzymałem, uważałem za dar od Boga i Kościoła i dla Kościoła ofiarowany. Na pełnienie woli Kościoła byłem bardzo wyczulony, chociaż kilkakrotnie próbowałem bronić się przed nowym wyrazem zaufania, także wtedy, kiedy otworzyła się perspektywa opuszczenia Przemyśla, ale Pan Bóg pozwolił

mi nie przekroczyć granic posłuszeństwa. Nie mogę się szczycić, że zbyt wiele cierpiałem dla Chrystusa, chociaż przyznam, że nie brakowało bolesnych doświadczeń i fałszywych oskarżeń, które tylko pobudzały do modlitwy i cichej radości, że chociaż cokolwiek mogę ofiarować memu Ukrzyżowanemu Panu.

A zatem, dziękuję dziś wszystkim życzliwym mi ludziom, proszę też wszystkich tu obecnych o pomoc w dziękczynieniu za dar 50 lat kapłaństwa, za dar wytrwania dla mnie i konfratrów, Księży Jubilatów, ale proszę też o pomoc w przeproszeniu Pana Boga za moje zaniedbania i grzechy.

Przez ręce Niepokalanej naszej Maryi nie przestawajmy prosić o miłosierdzie Boże dla nas i całego świata.

Po Mszy św. Zechcemy pomodlić się przy grobach przemyskich biskupów, moich poprzedników, z których najznakomitszy św. Józef Sebastian Pelczar spoczywa w kaplicy Fredrów. Przy okazji odwiedzimy podziemia po raz pierwszy od 250 lat w takiej formie udostępnione dzięki szczególnej umiejętności i zaangażowaniu wielu ludzi na czele z Wojewódzkim Konserwatorem panią Grażyna Stojak.

Podziękowanie Księdza Arcybiskupa

Drodzy Bracia Kapłani, Drodzy Diecezjanie,

Z potrzeby serca pragnę wyrazić swoją wdzięczność za wielki dar Boga jakim jest kapłaństwo Chrystusa, do którego włącza także ludzi, aby w jego miejsce sprawowali tę posługę (*por. Hbr 5,1-4*). Także i mnie przed ponad 50 laty Opatrzność Boża obdarzyła tym darem, pozwoliła go rozpoznać

i wytrwać aż do tej chwili. Cieszę się, że w ostatnich dniach wspomogliście mnie w dziękczynieniu za ten dar, i w uwielbieniu Boga miłosiernie przebaczącego nasze zaniedbania, słabości i grzechy. Rodzina diecezjalna stanowi dla biskupa grono najbliższych ludzi, stąd i moje pragnienie podziękowania Wam wszystkim za modlitwy, duchowe wsparcie i tak szeroko okazaną pamięć i życzliwość. Szczególną wdzięczność winien jestem Księżom biskupom Adamowi i Stanisławowi, Księżom Współpracownikom z Kurii, Sądu, Seminarium i innych instytucji diecezjalnych, na co dzień wspierających mnie w posłudze oraz wszystkim Kochanym Księżom ofiarnie realizującym swoje posłannictwo na placówkach duszpasterskich i w wielu innych miejscach. Wszędzie niosą ludziom dary Bożej mądrości i łaski, wszędzie wielbią Boga ofiarą Mszy świętej, a życiem swoim służą ludziom, za co im także szczerze dziękuję. Dziękuję Księżom, Siostram zakonnym i diecezjanom za świadectwo bliskości i jedności okazane przez obecność w Przemyśle na dziękczynieniu za kanonizację Św. Jana Pawła II, któremu ja także tak wiele zawdzięczam. Dziękuję za obecność Księży i delegacji na modlitwie w Łomży, gdzie 23 maja 1964 roku przyjąłem święcenia kapłańskie z rąk biskupa Czesława Fałkowskiego oraz w rodzinnym Zambrowie, gdzie nazajutrz odprawiłem pierwszą Mszę świętą. Było ujmujące, że w tych dniach moim rodakom w Zambrowie, mogłem pokazać tak znakomitą delegację Kapłanów, alumnów, chóru „Magnificat” oraz diecezjan. Wszystkim składam szczerze podziękowanie, łączę modlitwę i serdeczne błogosławieństwo na dalsze życie z wiary. Wasz arcybiskup Józef Michalik.

Jubileuszowe dziękczynienie w Zambrowie

25 maj 2014 r. w parafii pw. Ducha Świętego w Zambrowie odbyła się Msza Święta dziękczynna za 50-lecie posługi kapłańskiej Arcybiskupa Józefa Michalika - Metropolity Przemyskiego.

W zambrowskiej świątyni zebrało blisko 100 duchownych. Obecni byli bp senior Tadeusz Zawistowski, bp Tadeusz Bronakowski, biskup pomocniczy z Łomży, bp Adam Szal,

bp Stanisław, księży z diecezji przemyskiej, łomżyńskiej i ełckiej, alumni Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu, rzesza wiernych z Zambrowa, okolic i całej Polski, rodzina i bliscy znajomi Abp Michalika a także sąsiedzi z ulicy Łomżyńskiej.

- *Witaj w swoim domu rodzinnym - To tu wszystko się zaczęło...* -tymi słowami witali Jubilata gospodarze zambrowskiej parafii. Życzeniom zaś nie było końca... Składali je przedstawiciele lokalnych społeczności, księży, siostry zakonne, przedstawiciele szkół, dzieci...

W uroczystości brały udział poczty sztandarowe, delegacje samorządowe władz miasta, powiatu i gminy, dyrektorzy i młodzież z placówek oświatowych z terenu miasta i całego powiatu zambrowskiego. Homilię wygłosił biskup Stanisław Jamrozek.

Ks. bp Stanisław Jamrozek - przywoływał w homilii historię powołania św. Jana Ewangelisty i w jego wybraniu rozważał wybranie każdego kapłana. Przypominał, że ksiądz powinien być przede wszystkim sługą a także świadkiem wiernym, mocnym Chrystusem i miłością do Niego. - *Przez 50 lat kapłaństwa służyłeś wiernie Panu Bogu, co nauczyło Cię też rozumieć człowieka.*

W uroczystościach wzięli udział przedstawiciele Archidiecezji Przemyskiej: kapłani, klerycy WSD w Przemyślu oraz Archidiecezjalny Chór Magnificat.

Życzenia abp. Józefa Kowalczyka Prymasa Polski seniora dla metropolity przemyskiego abp. Józefa

Ekscelencjo,
Najdostojniejszy Księżę Arcybiskupie!

Zbliżający się Złoty Jubileusz kapłaństwa, związany z dniem 23 maja 2014 roku, upamiętniający wydarzenie sprzed 50. lat, kiedy Wasza Ekscelencja przyjął święcenia prezbiteratu z rąk Biskupa Łomżyńskiego Czesława Falkowskiego, to wyjątkowa okazja do wyrażenia wdzięczności Panu Bogu za wybór do Jego świętej służby. Z radością uczestniczę w dziękczynnym *Te Deum laudamus* za lata pięknej posługi, która wydała obfite owoce zarówno w sercu samego Dostojnego Jubilata, jak i w wymiarze Kościoła Zielonogórsko –

Gorzowskiego, Kościoła Przemyskiego, Kościoła, który jest w Polsce oraz w życiu ludzi, których Pan Bóg powierzył Jego trosce.

Święty Jan Paweł II, w 50. rocznicę swoich święceń kapłańskich, w książce „Dar i Tajemnica” napisał, że „kapłan wraz z całym Kościołem żyje w swojej epoce i jest uważnym i życzliwym, ale także krytycznym i czujnym obserwatorem tego, co dokonuje się w historii”. Życie i dzieło Księdza Arcybiskupa dowodzi, że kapłan zaangażowany w służbę Kościołowi i Ojczyźnie może nie tylko obserwować i oceniać bieg historii, ale również wpływać nań i w sposób skuteczny przyczyniać się do pozytywnych zmian w otaczającym nas świecie.

Patrząc na przebytą drogę Dostojnego Jubilata w służbie Chrystusowi, Jego Kościołowi i naszej Ojczyźnie, należy podkreślić, że Wasza Eksceleńcja z niestrudzoną wiarą, oddaniem i z pełną gorliwością odpowiada na stawiane przez Opatrzność Bożą kolejne zadania. Miło mi zatem dostrzec i docenić liczne dokonania i osiągnięcia Księdza Arcybiskupa oraz wyrazić słowa uznania i wdzięczności za całą Jego posługę. Nie sposób nie wspomnieć chociażby posługi w Papieskim Kolegium Polskim w Rzymie, gdzie w latach 1978-1986 Wasza Eksceleńcja pełnił funkcję Rektora i wśród księży studentów zasłynął jako ceniony wychowawca. Nie można także zapomnieć zaangażowania Księdza Arcybiskupa w pracach Stolicy Apostolskiej jako konsultora Papieskiej Rady ds. Świeckich, członka Kongregacji ds. Biskupów, czy uczestnika odbywających się Synodów Biskupów. Szczególne słowa uznania i wyrazy wdzięczności należą się Dostojnemu Jubilatowi za wieloraką działalność w ramach Konferencji Episkopatu Polski w latach 1987-2004 i za Jego dalszą dziesięcioletnią wierną służbę, jaką pełnił z wyjątkowym oddaniem i zapałem, będąc przewodniczącym tego gremium. Wiele rozmaitych inicjatyw i dzieł, jakim Wasza Eksceleńcja oddał się będąc przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski umożliwia dostrzeżenie prawdy o nim samym, mianowicie, że jest człowiekiem na wskroś kompetentnym, umiejętnie oceniającym rzeczywistość, patrzącym z nadzieją w przyszłość, otwartym na dialog, nie lękającym się trudnych rozwiązań, stawiającym konkretne wymagania sobie i innym. Liczni zapamiętają Czcigodnego Jubilata jako protektora pojednania i wzajemnego przebaczenia, do czego niejednokrotnie Ksiądz Arcybiskup wzywał wiernych Kościoła katolickiego wraz ze zwierzchnikami Kościołów innych wyznań. Jednym słowem, wszystko, co Ksiądz Arcybiskup czynił dla dobra Kościoła w Polsce, a także Kościoła powszechnego, zawsze wypełniał mocą Tego, który posyła, aby realizować Jego wolę. W ten sposób Wasza Eksceleńcja wprowadzał w życie swoje biskupie zawołanie: „NumineTuo Domine” i był jemu wierny.

W duchowej łączności ze wszystkimi, którzy gromadzą się wokół Księdza Arcybiskupa w uroczysty dzień Jubileuszu, pragnę przekazać najserdeczniejsze wyrazy pamięci i życzenia. Niech Chrystus Pan, hojnie wynagradza zasługi Dostojnego Jubilata, udziela duchowej pociechy oraz obdarza obficie swoimi darami i błogosławi w dalszym kapłańskim posługiwaniu. Siły duchowe i fizyczne, wspierane łaską dobrego zdrowia oraz umacniane darami Ducha Świętego, niech umożliwiają Waszej Eksceleńcji, jak to miało miejsce w ciągu minionych 50. lat, dalszą ofiarną służbę na rzecz innych. Dziękując za wierność powołaniu kapłańskiemu Księdza Arcybiskupa i wieloletnie zaangażowanie dla dobra Kościoła polskiego i powszechnego, składam na ołtarzu eucharystycznym bogate owoce Jego pasterskiej posługi, ufając, że Dobry Bóg przyjmie ten dar dziękczynny i dalej będzie obficie błogosławić Czcigodnemu Jubilatowi w służbie Ludowi Bożemu oraz w trudzie głoszenia Ewangelii z mocą i miłością.

Najdostojniejszego Księdza Arcybiskupa powierzam w modlitwie opiece Matki Najświętszej, wstawiennictwu Św. Wojciecha i Św. Jana Pawła II.

Z Chrystusowym pozdrowieniem i darem modlitewnej pamięci

† Józef Kowalczyk
Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski

Gniezno, dnia 29 kwietnia 2014 roku.

Z pewnością w te wydarzenia Jubileuszowe Księdza Arcybiskupa wpisuje się również przyznana przez Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana nagroda im Włodzimierza Pietrzaka.

**Kapituła LXVII
Nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka,
obradująca 8 maja 2014 roku we Włocławku
pod przewodnictwem ks. bp. dr. Wiesława A. Meringa przyznała tegoroczną nagrodę
Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”:
Arcybiskupowi Józefowi Michalikowi,
Metropolicie Przemyskiemu**

Tegoroczna nagroda oscyluje wokół niepowtarzalnego zdarzenia w życiu narodu – do kanonizacji Papieża Polaka. Było to wydarzenie ponadczasowe więc nie można pominąć pewnych instytucji jak Centrum Jana Pawła II, czy osobę ks. abp. Józefa Michalika – który urząd przewodniczącego KEP pełnił przez długie lata, także w czasie pontyfikatu św. Jana Pawła II – powiedział Piotr Sutowicz, członek Rady Głównej Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”

Na Zamku Królewskim w Warszawie, 18 czerwca 2014 r. odbyła się uroczystość wręczenia tegorocznych wyróżnień przyznawanych przez Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana” we współpracy z przewodniczącym Rady ds. Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego Konferencji Episkopatu Polski. Nagroda Pietrzaka to jedna z najstarszych niepaństwowych nagród wręczanych w dziedzinie kultury. Metropolita przemyski, obok Centrum Myśli Jana Pawła II i Michała Lorenca, znalazł się wśród tegorocznych laureatów.

Bp Wiesław Mering, przewodniczący Kapituły Nagrody, będący także przewodniczącym Rady Episkopatu ds. Kultury i Dziedzictwa Kulturowego Episkopatu Polski podkreślił, że kryteria przyznawania Nagrody wyznacza sylwetka jej patrona, Włodzimierza Pietrzaka, który kochał Boga, Ojczyznę i miał wielki wkład w kształtowanie polskiej kultury. – Wybierając osoby, które zasługują, naszym zdaniem, na wyróżnienie, bierzemy pod uwagę trzy wartości, dla których dany człowiek musi być zasłużony – powiedział bp Mering. Wyjaśnił, że po pierwsze chodzi o patriotyzm. - To musi być człowiek służący, rozwijający miłość do Polski, do tradycji, do przeszłości po to, żeby znajdować odpowiedzi na pytania, które dręczą nasze

pokolenie dzisiaj – podkreślił przewodniczący Kapituły. Zaznaczył, że bardzo ważnym aspektem w przyznawaniu Nagrody jest również „służba kulturze narodowej”. - Nie można żyć poza kulturą, człowiek w kulturze się realizuje. Jeśli chce się zrozumieć siebie i drugiego trzeba kulturę analizować – powiedział bp Mering. Podkreślił, że prawdziwa kultura zawsze jest rozwijaniem dobra, piękna i prawdy. - Kolejnym elementem w przyznawaniu Nagrody Pietrzaka jest religijność, wierność Kościołowi a zwłaszcza nauce społecznej i nauce Kościoła o małżeństwie i rodzinie – zaznaczył przewodniczący Rady Episkopatu ds. Kultury.

Kierując się tymi kryteriami Kapituła w roku kanonizacji Jana Pawła II przyznała ją osobom i instytucji, które przyczyniły się do szerzenia kultu św. papieża z Polski.

Abp Józef Michalik, metropolita przemyski został wyróżniony za wieloletnią i ofiarną służbę duszpasterską, troskę o jedność Kościoła i narodu w Polsce, w pełnej łączności ze Stolicą Apostolską, a także za odwagę ekumenicznych inicjatyw. W wygłoszonej na cześć laureata laudacji bp Mering podkreślił także związki abp Michalika z Janem Pawłem II. Przypomniał, że metropolita przemyski był rektorem Instytutu Polskiego w Rzymie i cieszył się wielkim zaufaniem papieża. – Zaufanie Ojca Świętego było uzasadnione, bo abp Michalik to człowiek bez reszty oddany Kościołowi i Ojczyźnie – podkreślił bp Mering. Przypomniał, że abp Michalik był pierwszym demokratycznie wybranym przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski i swą funkcję pełnił z wielkim oddaniem narażając się nie raz na krytykę, zwłaszcza liberalnych mediów. Przywołał słowa Nuncjusza Apostolskiego w Polsce wypowiedziane z racji 50. rocznicy święceń kapłańskich, że abp Józef Michalik przez swą postawę kapłańską i biskupią był wiarygodnym świadkiem Ewangelii.

W imieniu abp Michalika nagrodę odebrał jego sekretarz ks. Adam Sycz. W wideo przesłaniu laureat podkreślił, że nagroda Wł. Pietrzaka jest cegiełką w budowaniu chrześcijańskiej cywilizacji na polskiej ziemi. Powiedział, że traktuje ją jako wielkie wyróżnienie przez włączenie w poczet wspaniałych jej laureatów a także jako zadanie na przyszłość. - Chcę serdecznie podziękować za to wyróżnienie, za to zauważenie przez tych ludzi, którzy kierują się zasadą promocji cywilizacji chrześcijańskiej, we współczesnym społeczeństwie. Cywilizacja chrześcijańska to cywilizacja oparta na prawdzie, miłości, na Bożych Przykazaniach, których dzisiaj wołanie o szacunek jest coraz bardziej intensywne. Odejście od tych podstaw, które stworzyły tę cywilizację europejską, stworzyły kulturę Europy jest zawsze niebezpieczne, a ich wspieranie, tych starych sprawdzonych zasad jest twórczym budowaniem relacji międzyludzkich – powiedział ks. abp Józef Michalik.

Centrum Myśli Jana Pawła II w Warszawie otrzymało Nagrodę za interdyscyplinarne badania nad dziedzictwem intelektualnym i duchowym pozostawionym nam przez św. Jana Pawła II, za propagowanie idei nowej ewangelizacji, a także za pracę popularyzatorską przybliżającą młodemu pokoleniu Polaków postać i dzieło Wielkiego Papieża.

Nagrodę odebrał dyrektor Centrum Norbert Szczepański. Podkreślił, że Centrum Myśli Jana Pawła II jest instytucją samorządową miasta stołecznego Warszawa, ale przede wszystkim jest instytucją, która skupia się na myśli naszego wielkiego Polaka. – Myśl jest tym co nas inspiruje, myśl jest tym co sprawia, że wokół Centrum skupia się środowisko, by budować i przemieniać polską rzeczywistość – powiedział Dyrektor. Zaznaczył, że Nagroda jest dla Centrum wielkim wyróżnieniem w szczególnym czasie, bo po kanonizacji Jana Pawła II, kiedy „od początku trzeba przyjrzeć się myśli Jana Pawła II”.

Michał Lorenc Nagrodę otrzymał za wybitne osiągnięcia na polu muzyki filmowej, a zwłaszcza za wspaniałą oprawę muzyczną do filmu „Jan Paweł II. Szukałem was ...”. Kompozytor podkreślił, że Nagroda jest dla niego wielkim zobowiązaniem, przede wszystkim ze względu na grono wielkich i wybitnych twórców i animatorów nią wyróżnionych, ale i z uwagi na postać Wł. Pietrzaka. – Mam nadzieję, że nie będzie się za mnie wstydził i doda mi sił i odwagi w dalszej pracy – powiedział Lorenc. Wyraził radość, że uroczystość wręczenia Nagrody odbywa się na Zamku Królewskim. - Cieszę się, że jeszcze możemy się spotykać i świętować, że możemy o tym co katolickie i polskie mówić oficjalnie – podkreślił laureat.

Tomasz Nakielski, przewodniczący Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”, które od 1948 r. przyznaje Nagrodę Pietrzaka zaznaczył, że Civitas jako stowarzyszenie katolickie działające w Polsce podejmuje dwa zobowiązania: kształtowania odpowiedzialności katolików świeckich za realizowanie misji Kościoła i odpowiedzialności obywateli Polski za swoją Ojczyznę. - Nagroda Wł. Pietrzaka to wyraz tej odpowiedzialności i naszej troski, łączenia wartości chrześcijańskich i patriotycznych – powiedział Przewodniczący. Przypomniał, że Pietrzak był powstańcem warszawskim i w tym roku ze względu na 70. rocznicę wybuchu Powstania i czas kanonizacji Jana Pawła II Nagroda nabrała szczególnego wymiaru.

Uroczystość wręczenia Nagrody na Zamku Królewskim w Warszawie zgromadziła liczne grono wcześniejszych laureatów, kapłanów, przedstawiciele prezydenta RP i władz samorządowych Stolicy oraz członków Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”.

Laureatami Nagrody Wł. Pietrzaka są m.in.: Roman Brandstaetter, Ernest Bryll, Antoni Gołubiew, Paweł Jasienica, Jacek Kaczmarski, Krzysztof Kolberger, Zofia Kossak-Szczucka, Krzysztof Penderecki, bp Bohdan Bejze, abp Kazimierz Majdański, ks. Jan Twardowski czy abp Ignacy Tokarczuk.

***Laudacja wygłoszona przez bp. Wiesława Meringa
podczas uroczystości wręczenia nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka
abp. Józefowi Michalikowi.***

Szanowni i Drodzy Państwo!

Ja wcale nie kryję, że jestem bardzo poruszony, tym, że przypadło mi zaprezentować tutaj sylwetkę księdza Arcybiskupa Józefa Michalika, który jeszcze przed kilkoma miesiącami prowadził Konferencję Episkopatu Polski.

Zwykle mówi się dobrze o zmarłych. Ja jestem bardzo szczęśliwy, że mogę powiedzieć dobrze z uznaniem a przecież tylko bardzo częściowo o człowieku, którego bardzo ogromnie szanuję, z którego zdaniem się liczę i który jak sądzę znany jest nam wszystkim, którzy interesowali się Kościołem katolickim w naszym kraju.

Wspominałem, że pełnił najważniejszą funkcję w kościele, która jest w Polsce, był Przewodniczącym Konferencji Episkopatu.

Dawniej, o tym wielokrotnie mówiono, za czasów, Księdza Kardynała Stefana Wyszyńskiego, czy Kardynała Józefa Glempa, ta funkcja automatycznie przypadła poszczególnym Prymasom Polski, ale teraz w nowych strukturach organizacyjnych Kościoła, Prymas jest tytułem czysto honorowym, dla której to funkcji zostały zarezerwowane niektóre przywileje, ale pracami Konferencji Episkopatu Polski, właściwie pierwszym biskupem w naszym kraju jest Przewodniczący.

Ksiądz Arcybiskup Józef Michalik był pierwszym, który został wybrany Przewodniczącym, w sposób absolutnie demokratyczny na swoje stanowisko. Do tego jeszcze wrócę, ale przypominę, że Ksiądz Arcybiskup urodził się w 1941 r., mając zaledwie 23 lata, już został wyświęcony na prezbitera w Łomży, bo to była jego macierzysta diecezja. Musiał zwrócić na siebie uwagę nieprzeciętnymi zdolnościami, skoro już rok po święceniach zostaje wysłany na studia specjalistyczne, najpierw tu do Warszawy, a potem do Rzymu w którym w roku 1972 robi doktorat. Krótko wraca do Polski, podejmując obowiązki profesora w Wyższym Seminarium Duchownym i v-ce Kanclerza w swojej macierzystej diecezji w Łomży. Od 1978 r. znowu jest w Rzymie. I tu już zaczynają się wątki, które nam pan Jerzy przypomniał czytając uzasadnienie werdyktu Jury nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka, bo ta jego obecność w Rzymie oznaczała najpierw zaangażowanie w Papieskiej Radzie ds. Świeckich, w Komitecie ds. Rodziny, potem był Rektorem Papieskiego Kolegium Polskiego. Wobec przygotowywanych już w Polsce Światowych Dni Młodzieży za dwa lata, trzeba wspomnieć o fakcie, że był jednym z organizatorów pierwszego takiego spotkania, które miało miejsce w Rzymie.

W 1986 r. (ja tu wymieniam tylko te najważniejsze momenty życiorysu) zostaje biskupem Gorzowskim, a wyświęcony na biskupa został w Bazylice Świętego Piotra. W 1993 r. zostaje Arcybiskupem – Metropolita Przemyskim. Od 2004 r. do 2014 r. przewodniczy pracom Konferencji Episkopatu Polski.

W Rzymie był urzędnikiem do którego (to może nie brzmi dość ładnie urzędnikiem) był pracownikiem, do którego ogromne zaufanie miał Ojciec Święty Jan Paweł II. Nie ma tu księdza Arcybiskupa, ale opowiadali mi księża, którzy dobrze byli zorientowani w tej sytuacji, że podobno Ojciec Święty zwracał się do Księdza Arcybiskupa (wtedy jeszcze nie do Księdza Arcybiskupa) bardzo serdecznie mówiąc do niego „ Mój Józio”. No to jest z pewnością jakiś znak, jeśli Papież w ten sposób kieruje się do swego prezbitera. Ogromne zaufanie miał do niego właśnie jako do Rektora Instytutu Polskiego.

Kardynał Wojtyła właśnie w Instytucie zatrzymywał się w czasie swojego pobytu w Rzymie i z Instytutu wyruszył na październikowe konklawe w 1978 r. Do dziś pieczołowicie są tam przechowywane pamiątki po Ojcu Świętym. Sądzę, że to właśnie od tamtych kontaktów z Księdzem Kardynałem, Ksiądz Arcybiskup Józef Michalik zwrócił na siebie uwagę przyszłego Papieża, swoimi nieprzeciętnymi zdolnościami.

Zaufanie Ojca Świętego było w pełni uzasadnione. Ksiądz Arcybiskup okazał się nie tylko godnym zaufania współpracownikiem, ale też człowiekiem naprawdę bez reszty oddanym Kościołowi i duszpasterstwu.

To co bardzo chciałbym podkreślić, w pracy kierował się obiektywizmem, sprawiedliwością i gorliwością. Takim był jako ksiądz, takim pamiętam go jako Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski. Sprawy i dobro Kościoła, to była rzecz dla niego najważniejsza. Im poświęcał czas, wysiłek i swoje talenty, wypełniając wskazówki Ojca Świętego.

Relacje ekumeniczne, o których tu słyszeliśmy, dotyczyły przede wszystkim prawosławia, gdzie zabiegał dalekowzrocznie. Historia, jakoś to potwierdza o pojednanie narodów polskiego i ukraińskiego.

Doceniał rolę ludzi świeckich w Kościele. Nie ma chyba dzisiaj znaczącego w życiu publicznym Kościoła powszechnego człowieka, osobowości z którym Ksiądz Arcybiskup nie utrzymywałby kontaktów. Chce tutaj przede wszystkim wspomnieć brata Rogera, Kiko Agrillo oraz wielu innych. Organizując szereg spotkań, kongresów, w których podejmowany był problem świeckich katolików, a także u siebie w diecezji popiera bardzo działalność Akcji Katolickiej. Podkreśla konieczność intensywnej nowej ewangelizacji we współpracy z mediami. Zakładał w związku z tym w obu diecezjach, których był ordynariuszem czyli w Gorzowie i Przemyślu nowe rozgłoszenie katolickie. Włącza się intensywną pracą w duszpasterstwo młodzieży.

Te wymienione tutaj bardzo pobieżnie płaszczyzny i podejmowane działania dla dobra Kościoła Powszechnego i Kościoła w Polsce, wskazuj jak ważnym, solidnym i oddanym współpracownikiem Jana Pawła II, był Ksiądz Arcybiskup – Metropolita przemyski.

Kanonizacja Ojca Świętego, kazała nam zwrócić uwagę na tego właśnie wielkiego współpracownika Świętego Papieża. Rzadka to umiejętność stawiać siebie na drugim planie a wspierać ze wszystkich sił nauczanie swojego przełożonego.

Dzisiaj, tak mi się wydaje, modna jest zupełnie inna postawa. Tę piękną zresztą cechę u Księdza Arcybiskupa podkreślił Ojciec Święty Franciszek, pisząc list gratulacyjny z okazji 50 - lecia święceń do Przemysła.

Głęboka kultura ducha, żarliwa wiara sprawiły, że wśród biskupów uczestniczących w pracach Konferencji Episkopatu Polski, cieszył się ogromnym autorytetem. Bez trudu umiał wypośredkować racje, opinie, stanowiska. Unikał skrajności, co nieraz narażało go na niesprawiedliwe ataki, zwłaszcza liberalnych środowisk katolickich i w ogóle liberalnych. Umiał tę krytykę przyjmować w milczeniu, co nieraz mnie zaskakiwało, ta cierpliwość i umiejętność przyjmowania niechęci skierowanej pod jego adresem. Dla mnie to był jeden z dowodów prawdziwej wielkości Ducha Księdza Arcybiskupa.

Nuncjusz Apostolski w dniu wspomnianego jubileuszu w Przemysłu, podkreślił, że poprzez swoją postugę kapłańską i biskupią Ksiądz Arcybiskup Michalik stał się wiarygodnym świadkiem Ewangelii. Zatrzymuję się na tym, bo zastanawiam się czy można powiedzieć o księdzu coś większego, coś piękniejszego, coś bardziej ważnego.

Zatem chcę powiedzieć, że przyjęcie 67 Nagrody im Włodzimierza Pietrzaka, przez Księdza Arcybiskupa Józefa Michalika – Metropolitę przemyskiego, Kapituła tej nagrody traktuje jako zaszczyt i wyróżnienie dla siebie. Dziękuję.

Zdjęcia z uroczystości w Bazylice Archikatedralnej w Przemysłu

